

«Saó» compleix dotze anys

Saó, una publicació mensual valenciana d'ideologia nacionalista i progressista, portaveu dels sectors crítics del cristianisme, ha arribat al número cent i ha complert dotze anys. Aquesta fita la converteix en una de les publicacions més veteranes entre les que es publiquen en català a València, i la Unió de Periodistes, reconeixent-li aquest mèrit i la seua línia editorial, li ha concedit el «Premi Llibertat d'Expressió». Tot un èxit per a una publicació ignorada per l'església oficial, feta a base d'esforços, sense mitjans i amb una ajuda institucional escassa.

Emili Marín, des de fa algunes setmanes, n'és el nou director, lloc que ocupa en substitució del també sacerdot Josep Antoni Comes. «Comes —assegura Marín— ha estat al front de Saó durant molts anys, de fet, sembla estrany que ja no estiga ací ara, però tothom té dret a sentir-se cansat, i ell ho estava. Malgrat no ser-ne director, Josep Antoni continuarà col·laborant amb nosaltres assiduament».

El primer repte que vol afrontar Emili Marín com a principal responsable de Saó és aconseguir que deixe de ser una revista *marginal*. «Voldria reconvertir la publicació. Ja sé que això té ressonàncies solchaguianes i de curset de cristiandat, però no és ni una cosa ni l'altra. Es tracta d'evidenciar que Saó té voluntat de futur i de públic. ¿Com pensem dur endavant aquesta tasca? En primer lloc, volem normalitzar-ne els continguts. També intentarem llevar-li agressivitat en alguns plantejaments, evitar enfrontaments excessius i, en ocasions, gratuïts i tractar temes considerats fins ara impurs. Per fer tot això, crearem noves seccions. La primera serà una taula sobre nacionalisme, una taula que convertirà la secció en plataforma de presentació i discussió de tots els representants d'aquesta ideologia al País Valencià».

«Tenim prevista també la publicació de narracions inèdites d'escriptors ja consagrats, la potenciació de tota la informació que ens arribe de comarques, com també tota la que faça referència a la cultura i l'art. Per últim, volem obrir noves seccions, a fi de donar cabuda a temes de ciència, salut, ecologia i disseny».

Com es veu, un treball ben ampli que Saó haurà de dur avant amb il·lusió i esperança. No amb l'esperança

ignorada per l'església oficial i menyspreada per certs sectors de la progressia valenciana; a pesar de tot, «Saó» ha complert 12 anys. Emili Marín, el nou director, confessa la seua voluntat de continuïtat i canvi.

Joana Peris

això i hem patit moltes vegades la soledat del corredor de fons. Espere que, a partir d'ara, aquesta situació canviarà, perquè nosaltres no volem canviar sols.

—¿Les relacions amb l'església oficial han canviat darrerament?

—Ningú no ha comentat aquest tema fins avui, i ja va sent hora que se sàpiga. El bisbe auxiliar de València, Josep Villaplana, és actualment subscriptor de la revista, i no sols això, si-

Emili Marín: «Saó té voluntat de futur i de públic».

dels teòlegs, sinó amb aquella que et proporciona confiança en allò que fas i en allò que creus.

«Mira —afirma Marín—, els entrecobres més forts que Saó ha patit al llarg de la seua trajectòria provenen de certes limitacions que han volgut veure en nosaltres tant els sectors progressistes del país com els estrictament clericals. Per a la progressia valenciana, Saó ha estat sempre una revista feta per rectors. Per al clero, hem sigut el rojos, els esquerrans i els impulsors d'una faena excessivament laica que perjudicava l'església».

—¿I no és cert?

—En absolut. Amb una mínima comprovació per part d'aquests dos sectors en el consell de redacció n'hauria prou per a desfer les impressions que abans et comentava. En qualsevol cas, nosaltres hem notat molt

nó que ha format part del jurat del Premi «Josep Espasa», que concedeix Saó.

També, des de fa alguns mesos, comencen a aparèixer en la nostra publicació algunes ratlles signades per la cúpula eclesial valenciana. Hem publicat, fins i tot, un escrit del degà de la Facultat de Teologia.

—Tot un exemple a seguir...

—Sí. La participació de totes les veus ideològiques del món de l'església a Saó ens enforteix i ens dóna ànim. És molt dur treballar i tenir la sensació que allò que fas cau en un buit, que no té ressò. Afortunadament, en aquests moments hi ha una gran expectativa per veure què passarà en Saó. Hem augmentat tant el nombre de subscriptors com el de tiratge, i una bona part de l'església oficial comença a llegir-nos, cosa que abans no feia. □